

MANOEL ANTONIO

POESÍA

PUBLICACIÓNS DA REAL ACADEMIA GALEGA

A CRUÑA

1979

DEMIA
GA
UÑA

7

teca

REAL ACADEMIA
GALEGA
A CORUÑA

~~30656~~

30387

Biblioteca

CUBERTA:

Manoel Antonio (Debuxo de
Carlos Maside.)

MANOEL ANTONIO

POESIA

(ESCOLMA E LIMIAR

DE

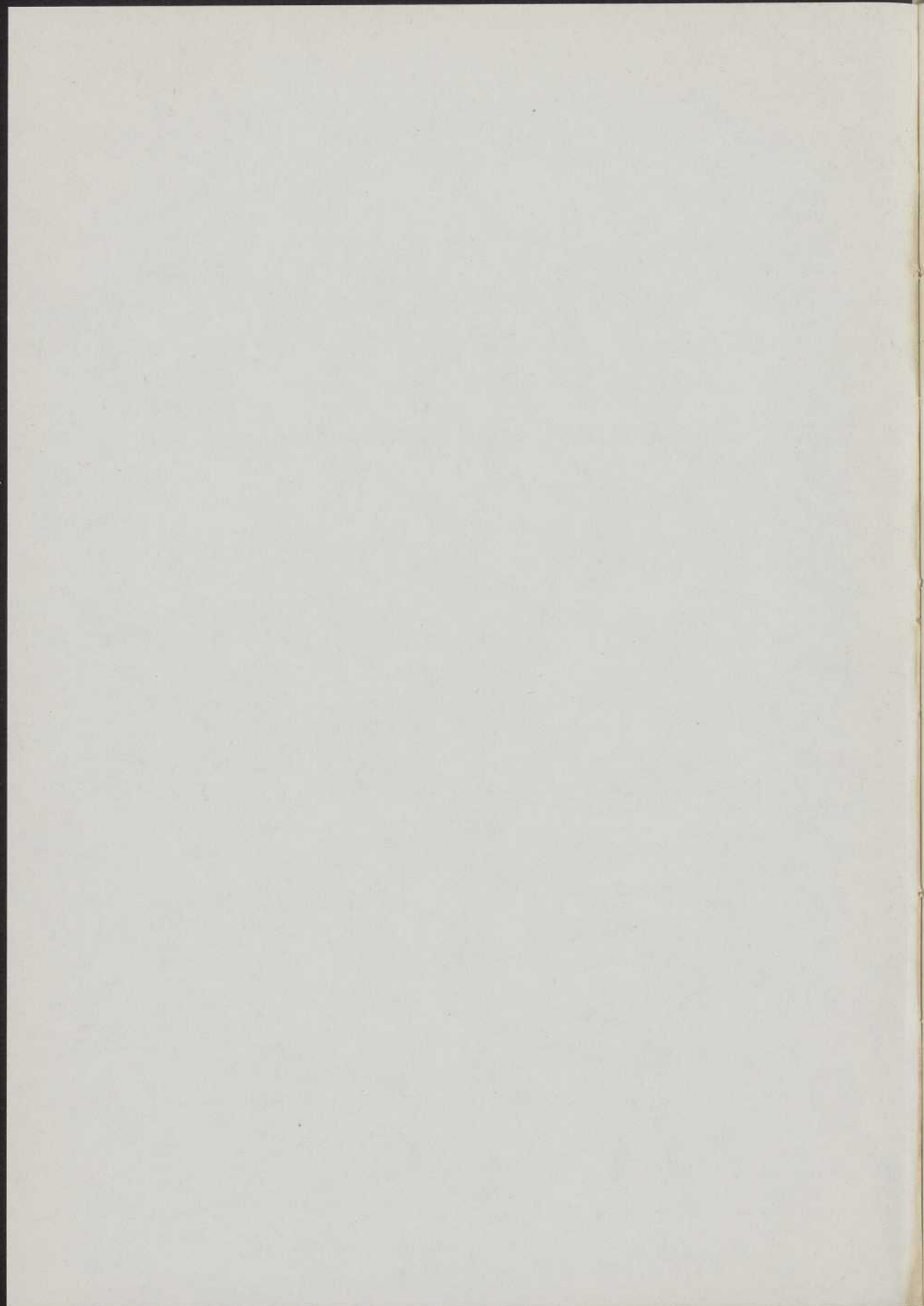
EDUARDO MOREIRAS)

Publicada pela Real Academia Brasileira de Letras

A. CRUSA

1930

MANOEL ANTONIO

POESÍA
(ESCOLMA E LIMIAR
DE
EDUARDO MOREIRAS)

Biblioteca

PUBLICACIÓNS DA REAL ACADEMIA GALEGA

A CRUÑA

1979

MANOEL ANTONIO

POESÍA

(ESCOLMA E LIMIAR

DE

EDUARDO MOREIRAS)

PUBLICACIONES DA REAL ACADEMIA GALLEGA

ISBN: 84-85319-17-6

DEPÓSITO LEGAL: C - 288 - 1979

Imp. MORET, S. L. - M. de Amboage, 16 - La Coruña. 1979

MANOEL ANTONIO PÉREZ SANCHEZ

(* 1900 - † 1930)

Manoel Antonio Pérez Sánchez, un grupo familiar

(L'immagine qui sopra è riprodotta come da ORE
COMPLETA DEL NOME INTERO, con
l'aggiunta di un'immagine di ORE)

del 1930
del 1930
del 1930

Manoel Antonio, neno, nun grupo familiar

(Ilustración que figura no primeiro tomo da OBRA COMPLETA DE MANOEL ANTONIO, prologada, ordenada e anotada por Domingo Garcia-Sabell.)

Questa opera è
pubblicata dalla
editrice

Milano, 1912

Questo libro è stato
pubblicato dalla
editrice

LIMIAR

Questo libro è stato
pubblicato dalla
editrice

Questo libro è stato
pubblicato dalla
editrice

Questo libro è stato
pubblicato dalla
editrice

L I M I T A R

O meu nome
acenderá unha estrela nova
en cada constelación.

MANOEL ANTONIO

Manoel Antonio Pérez Sánchez nacéu en Rianxo o día doce de xulio de 1900. Rianxo era, entón, unha pequena vila mariñeira deitada no colo da ría de Arousa, xusto onde a mar calettra fondamente a terra pra morrer. As augas, azuis ou grisentas, refrexan unha paisaxe luminosa chea de misterio, recollida en sí mesma e coma arelante, frente á inmensa soedade lonxana da mar libre.

Moi neno, Manoel Antonio vive en Iria-Flavia —outro lugar sagro— no Padrón rosalián. Iria foi o paradiso perdido da súa nenez ceibe. Estuda a primeira enseñanza na escola de Baldráns, onde a súa nai era maestra nacional. Por algunha foto que se conserva desta época, case poderíamos asegurar que era un rapaz de tipo reflexivo e crítico, de ollada dereita, labios longos e finos non exentos de humor. Sabemos que no seu carácter predominaban longos silencios pechos e súpetas carraxes i é moi probabel que na infancia fose tamén así.

Xa mozo de quince anos vive en Santiago, onde cursou estudos de Bachillerato. Pero, máis que a formación académica, o que interesa suliñar nesta etapa santiaguesa é que ela siñificou pra il o primeiro despertar na fe galeguista concretada na paixón polo idioma popular, celme e substancia permanente da galeguidade. Alí decidíu, dunha vez pra sempre, falar i escribir na lingoa galega e, deica a morte, gardará intaita ista fermosa lealdade á terra.

Aos dazanove anos ingresa na Escuela Oficial de Náutica de Vigo e vive no paseo de Alfonso XII, sobor da transparencia luminosa da ría. Era un mozo lanzal, moi moreno, esguío, destemido. O seu espírito estaba cheo de arelas e anceios de aventura. A formación mariñeira rianxeira dos primeiros anos e a súa propia inquedaanza levárono, sin dúbida, a elexir ista profesión arriscada tan humán. Cumpre, nistes anos de estudante de Náutica, a liña completa da curva da súa persoalidade, que ten dúas definidas expresións, dous puntos de inflexión, poderíamos decir, ben craros: Por unha banda, o fortalecemento do seu espírito ceibe, de radical rebeldía, que o sitúa nas vangardas do movemento cultural europeo. Por outra banda, a penetración máis profunda, máis conscente, no eido cultural galego e na súa la-

texante realidade política. Distes tres anos importantes da súa vida temos os seguintes índices: O manifesto «Máis alá», que é un refugamento rebelde das formas tradicionais da literatura e o arte galego entón vixentes. Paralelamente, o añudamento de amizades cos mestres anovadores da xeneración NOS: Vicente Risco foi o seu mestre, compañeiro ideal de viaxe polos camiños máis segredos da literatura e do comportamento ético na vida. Pra Manoel Antonio, a fe galeguista madurecía na confrontación cos millores espritos do seu tempo.

Politicamente Manoel Antonio é «nacionalista galego», coma hoxe diríamos, non soio pola súa dedicación ideal enxebre, sinon pola actividade práctica, por exemplo, ao fronte da «Mocidade Galeguista» de Santiago; en Rianxo, responsabel da «Irmandade Nazonalista Galega»; asistindo, no ano 1922, á IV «Asamblea Nazonalista Galega», etc. Dista época de actividade política data o simpático e romántico xuramento de lealdade á Terra.

Dende o ano 1926, no que escomenza as navegacións coma Agregado, deica o 1929, no que desembarca doente —co tempo de mar comprido dabondo pra sere Piloto—, o Manoel Antonio navega longas singladuras atlánticas esculcando as estrelas, perdido aparentemente prá cultura galega nas grandes soedades mareiras. Mas, non é así, pois distes anos duros, de loita coa mar afervoadada de vento e choiva, no seu posto responsabel de Piloto debruzado sobor das cartas mariñas ou posto responsabel de Piloto debruzado sobor das cartas mariñas ou tomando as outuras astrais co sextante, Manoel Antonio escribe o xornal poético mariñeiro «De catro a catro», que coroa fermosamente a súa inquedanza maior e a súa vida. Morre en Asados (Rianxo) o día vinte e oito de xaneiro de 1930, ás tres da tarde. Os versos patéticos do poema ADEUS, derradeiro do libro DE CATRO A CATRO, son a premonición da súa morte en terra, lonxe da mar que tanto amou:

«...alguén que chora dentro de mín
por aquel outro en
que se vai n-o veleiro
pra sempre
coma un morto»

* * *

Achamos na poesía de Manoel Antonio, na primeira ollada, unha unidade temática esencial. O conxunto da súa obra é homoxéneo, perfectamente coherente. Inscrita nos movementos vangardistas euro-

peos —o ultraismo e, na súa forma máis caletrante, o creacionismo— a poesía de Manoel Antonio ten a orixinalidade de inxertar ises movementos vangardistas europeos na ponla da poesía galega naquíl tempo aínda non evolucionada e necesitada de fonda transformación. A vixencia da poesía manoel-antoniana débese, pois, a dous feitos: un, histórico, ouxetivo, ao abrir novos camiños e preparar e sementar un novo facer poético; outro, intemporal, intrínseco, que ven dado pola validez e autenticidade da obra poética mesma.

A liña de forza esencial que da isa unidade temática á poesía de Manoel Antonio, é, sin dúbida, a presenza permanente da mar. A mar non soñada sinon vivida con ollos de mariñeiro galego, expresada no poema con limpidez matemática e co menor número de verbas posibles. A intelixencia fai o seu traballo sin que interveña craramente o sentimento. Xurde asín, nos poemas, unha mar que é, case diríamos, coma é a mar: Fría, lumiosa, fermosamente núa baixo a luz das estrelas, neutra na noite, coma si agardase, ¿o qué?

Hai, nos poemas do rianxeiro, sempre unha derradeira inqueda, unha pregunta sin resposta. Il é, dende logo, unha intelixencia ben construída, capaz de representar o mundo vivido con poucos sinos axeitados, lúcidos. Pero algo inquedo bule nisa xeometría de liñas e astros, relingas e lonxanías —¿os afogados?, ¿o amor que non agromou?, ¿o misterio da morte na soedade da vida?—. A crara transparencia do poema deixa esmorecer unha pesadume, un xesto tristeiro axiña es borrado, coma si non fose ren.

«As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas d'o reloxe»

E ista cárrega emotiva da conscente soedade no fuxir do tempo, inesperada nun poeta de vivencias esencialmente abstractas, é o que dá súpeta tensión ao poema coma un lóstrego na noite, breve inquedanza.

Na poesía, despersoalizada, de Manoel Antonio hai, pois, un anaco de pouso de vida —da súa breve vida—, espallado eiquí e acolá na construción do poema. Iste acercamento da sensibilidade no intre da creación poética, que pra algúns poetas é unha frecha vibradoira estimulante, pra Manoel Antonio non é, certamente, unha solución. Il quere o poema ceibe de sentimentos i emocións, expresado en liñas e planos, si é posibel matemáticamente exactos, refrexados no ceo da noite pura. A paisaxe da terra interior, coa liña da montaña escura, a enxurrada caíndo na valgada e as aldeas dispersas na noite,

está tratada coa mesma técnica xeométrica, esquemática, da paisaxe paralela da mar.

Iste refugamento sistemático da sentimentalidade leva a unha concepción irónica da vida, que é un xeito de afastamento da realidade humán, de poñer distancia antre nós e o ouxeto de inquedanza ou noxo. Manoel Antonio é irónico intelixente, non irónico feridor. Na medida que il quere afastarse, evadirse, emprega a ironía non pra ferir sinon pra sorrir i emboutar a punta de lanza da realidade punxente. Diste xeito é tratado o amor —esencial praos poetas—, as poucas vegadas que aparece o amor en forma sumaria, elemental, nos poemas, coma ise tan coñecido no que destrúe totalmente o sentimento amatorio:

«Noiva miña
vestida de lua
que romantizas
¡tan cursi!
polo xardín»

O mundo exterior, tal coma aparece na poesía manoel-antoniana, non é a descripción meramente formal do ouxeto, ceibe da transformación creadora. Manoel Antonio actúa preferentemente no mundo dos ouxetos, mundo que está en verdade fora de nós, zunguido con sutís relacións a nós que il corta pra crear un conxxunto de ouxetos que xurden no poema exentos do Eu persoal. Ista operación de afastamento da realidade ouxetiva, faina con delicadeza e orixinalidade, dando a impresión dun xogo. Ora, a ouxetividade artisticamente tratada —non soio evocada— é necesariamente unha «ouxetividade» desrealizada e, pra chegar a ista desrealización, o Manoel Antonio se val de certos recursos, por exemplo: Liberar o entorno da realidade polo vello recurso da personificación, ao conferir ao mundo inanimado cualidades humáns. Tamén polo uso da epítesis, xa que a atribución de cualidades semánticamente non congruentes cos sustantivos constituíe o xeito máis accesibel de desrealizar: «chubascos mecanógrafos», «mar náufrago», «veleiros defraudados», «colares circunmeridiáns». Tamén pola acumulación de imaxes nun sistema, por exemplo nise poema onde as liñas astronómicas identifícanse cos aramios do circo, nunha triple coincidencia de técnica, xogo e inxenio:

«As gavotas non teñen quitasol
pero fan raudos equilibrios
polo aramio transparente
de total-as ortodrómicas do ceo» (1)

(A úneca saída que lle quedaba á poesía ULTRA, non soio na temática sinon na actitude persoal do poeta, era a visión anovada do mundo, xa que se refugaban sistemáticamente as vivencias sentimentais, anecdóticas e íntimas. Mas, a visión exterior estaba ben lonxe da posición clásica: O mundo externo perdera prá estética vangardista todas as connotacións tradicionais. Velahí a causa de que a realidade sexa agora esnaquizada e recomposta asegun supostos procedentes do cubismo, desrealizada a deshumanizada até atinguir a abstracción).

Está craro que, no caso de Manoel Antonio, a cousa non é tan sinxela. Il fai unha poesía complexa e ricaz que sobrepasa as connotacións temporais e fura na nosa sensibilidade máis aló das crasificacións formais. Está na outra banda da temporalidade e das aparencias. Nefeuto, a súa poesía chega até nós intaita, vixente no devallar do tempo. ¿Por qué?

En primeiro lugar, il é creador dun mundo poético orixinal, de características moi particulares e representativas, perfectamente visibels, un mundo poético persoal onde predomina a intelixencia crítica, a ouservación direita, experimental, o achegamento ás cousas pra dar imaxes delas sintetizadas e cunha nova forma, en contraste cos vieiros tradicionais da expresión.

Despóis, hai tamén o transfondo existencial que latexa en todo poema auténtico, a cárrega vital que o fai tremecer a brillar. Na simboloxía mística manoel-antoniana, onde xace o pulo vital da obra, está a Galicia representada, a Galicia inmorrente do misterio na noite, dos cruceiros perdidos nos camiños da montaña, os cás ouveando de lonxe no escuro coma un mal agoiro, sin unha luz pequena de conforto i esperanza. Visión tráxeca que il soupo tratar con extrema delicadeza, sin concesións sentimentais nin compracencias, deliñada con pequenos trazos que hai que catar e analizar na lectura total da obra.

EDUARDO MOREIRAS

(1) As citas diste limiar foron recollidas no libro: Manoel Antonio, I, «POESIAS», Ed. Galaxia, Vigo, 1972.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.
1968

1. CON ANTERIOR

ESCOLMA

NTERIOR

RECOLUMA

CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

I. CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

fogu vagues de raïcs
Sallar d'o sol escot
d'us agros y el silenci que alborça
Con anacos de ma
  Noçador
Un sost' van de l'aire
  Ho clavo
A trinita d'us oïds obals nos pinto
Ne recordora d'a fonta van pasos
Un pinto que pesa voltando a finestra
Con anacos de ma
  Nos repare
Els anacos, Co meu interior
restabre, escumante,
enxer, serpente,
auto-comperabendar.

I CON ANCOS D'O MEU INTERIOR

CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

CON anacos d'o meu interior
 fago xogos de mans
 Soller d'o sol encol
 d'os agros y-o silenzo que alborexa.
 Con anacos de min
                                   Xogador
 Un sutil son de lonxe
                                   fío claro
 A tristura d'os eixos abate n-os pinos
 N-a corredeira d'a fonte van pasos
 Un paxaro que pasa cortando a fenestra
 Con anacos de min
                                   Non reparo.
 Con anacos d'o meu interior
 malabarescamentes
 enrabesadamentes
 auto-rompecabezador.

CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

CON ANACOS D'O MEU INTERIOR
 lago xogos de mans
 Sellar d'o sol tual
 d'os agros y-o silvas que abroza
 Con anacos de tin
 Xogador
 Un mall son de lonxe
 No claro
 A trinta d'os eiros abala nos pins
 Na cortadoira d'a fonte van pasos
 Un pasaro que pasa cortando a leantia
 Con anacos de nís
 Non repara
 Con anacos d'o meu interior
 malbarcamente
 catibardamente
 auto-temporizador

BEIXA CHECAL-O SON

BEIXA chegal-o son
que é son d'ate meu inte
Entebado e morto
Lamento
Acantante
Alma jredanta d'o acordón
Prega acoutar
leptón-o
Botón-o
Chega canso
deitado
agostante
Axiellase en min
Beix chegal sa resonancia
e un suso d'a valas
que n'outora perdia

FATALISMO

PRA que os pinos falasen
 unha dor ten o vento
 Quen sabe o que dixeron
 ó cruzar-se c'o morto...!
 Pra que os pinos falasen
 unha dor ten o vento
 Foi pra non voltar mais
 pol-o camiño torto.

As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Foi-se a pousar un corvo
 n-a cruz d'un camiñante
 As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Foi-se a pór un mascato
 n-a cruz d'un navegante.
 Hai camiños que van
 e hai camiños que volven
 Agora non vai auga
 n-a canle d'o muiño
 Hai camiños que van
 e hai camiños que volven
 O neno
     está xogando
 c'un mundo pequeniño...

BATALISMO

PRA que os pinos falassem
 unhas dor ten o vento
 Quem sabe o que disseron
 ó cruzar-se c'u morto... ?
 PRA que os pinos falassem
 unhas dor ten o vento
 Foi pra non voltar mais
 pelo camiño torto.

As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Fóise a ponte en curvo
 e a cruz d'un camilante
 As cruces d'os camiños
 teñen remordemento
 Fóise a péz un mascato
 e a cruz dun navegante.
 Hai camiños que van
 e hai camiños que voltan
 Agora non sei máis
 na canle d'o mullito
 Hai camiños que van
 e hai camiños que voltan
 O neno
 está xogando
 c'un mundo pedemáño...

NON PODE SER

ANDA... Anda...

As nubes tamén iban
Qué escuro s'iba pondo!

Anda... Anda...

A chover docementes
un agarimo dondo

Anda... Anda...

Sin camiño n-a serra
Enxurradas n-o fondo

Anda... Anda...

A ista cruz desterrada
ven rezar a Estadea

Anda... Anda...

N-a baixada d'o monte
aquilo é unha aldea

Anda... Anda...

N-o serán antrepecho
calade
un can oubea

Anda... Anda...

Ese alento d'as velas
cando chegan ó porto

Anda... Non pode ser!
N-ista aldea esquencida
tamén están tocando a morto.

ANDA... Anda...

As velas tamén iban
Que seguro s'iba portol

Anda... Anda...

A chover docemente
un agorino dando

Anda... Anda...

Sin camiño n-a terra
Excurtidas n-o fondo

Anda... Anda...

A esta cruz desleixada
ven lavar a Estalada

Anda... Anda...

N-a praia d'o monte
espillo é unha ribeira

Anda... Anda...

O VENTO

O VENTO é voz de morto
 n-a noite recolleita
 O vento ven cheo de loito lonxán
 Pol-o camiño torto
 van batendo co-as trebas
 uns pasos estranos
 Si hai luces n-o cruceiro remordente
 rezade pol-o mozo
 que mataron fai tres anos
 Encol d'o monte d'Ourense
 Van-se acendendo estreliñas
 sinxelas e temerosas
 Teño a y-alma valdeira
 Deixa oubear a ise can
 sentimentosidades soedosas
 A hora derradeira
 cando chegue
 virá talmentes como ista
 Quén matóu ó suicida?
 Quén aforcóu o gato simbolista?
 Buscáde-me unha hora que perdín
 Levo a y-alma valdeira
 estrangoadá
                   ou descomposta
 O vento ven de volta de botar
 a un afogado na costa.

N.º 1.º - 1.º de Mayo
1900

Amén - Amén

Amén - Amén
Amén - Amén

Amén - Amén
Amén - Amén
Amén - Amén

O VENTO é voz de morte
n-a noite trófolia
O vento ven chio de loto fozza
Fol-o camião fozza
van batendo co-as trebas
uns paos estranhos
Si hai lucas n-a cruzeta remuante
exalta pol-o mozo
que mairon lai trez luas
fincal d'o monte d'Omanis
Van-se andando enxélligas
estrelas e temozas
Tudo a vaira valdeira
Beiza ouber a be can
sentimentosidades sozozas
A hora derelata
cacho chego
vra talmentes como lata
Gato mato d'oubeira
Gato olveco e gato xubolista
Busche-me unha para que perlin
Lavo a y-aira valdeira
estanzada
ou descomposta
O vento ven de volta de botar
a un algado na coiza

LIRIDADE INCONCRETA

HEICHE de pór de par
 d'un morto reloxe que teño
 Non sei que hora ficóu a marcar
 dendes non sei canto fai que pendura
 Eisí che quero Eu
 Inconscente de Tí
 máis que canto me diga isa pura
 momentaneidade
 O por qué non-o sei
 Meu amor inconscente
 E'que tampouco conezo de Tí
 meu inconscente amor
 máis que isto que che repetirei:
 Hei-che de pór de par
 d'un reloxe detido que teño
 sin sabel-a hora
 que ficóu a marcar.

LIRIDANE INCONCRETA

HEICHE de por de par
d'un matin telore que telore
Non sei que lura liron a marcar
dendes non sei canto lai que pendura
Esi che duro Esi
Inconcreta de Ti
mais que canto tin diga ist purg
monstruozidade
O por que non o sei
Non amor inconcreta
E que tamponc conoso de Ti
non inconcreta amor
telos que jato que che repetit:
Heic-de de por de par
d'un telore ditido que telore
sin aspel-a hora
que liron a marcar

7
A VIDA...

O MEU amor...!
A Vida
    prostituta e suicida
beila n-a noite d'un cabaret
Todo iso m'o contan as horas
Pol-a rúa
    entrebada e ispida

O meu amor...!
Onte rachéi un verso
noitámbulo e descamiñado
Anestesia que levo
Todo iso m'o contan as horas
Eu vou sumerso.
Eu vou sumerso.

O meu amor...!
A vida
    sin sabel-o Ela
xa vai amándo-me e agarimándo-me
Eu case a compadezo
Todo isto m'o contan as horas
Alá vai unha estrela!

O meu amor...!
A Lúa meteórica
caladamentes
    difúnde-se n-o ceo

A fonte virxe d'a praza prateada
é aínda tan sonámbula e metódica.

O meu amor...!
Dispois hei de morrer
A Vida ha vir chorar cabo de min
xa lle perdoaréi

Beila n-o cabaret endiamantado
N-a rúa entrebada
un cantar de borracho a se alonxar

a se perder...

A VIDA...

O meu amor...!
A vida
prostituta e suicida
beila n-a noite d'un cabaret
Todo iso m'o conta as horas
Por-a rúa
entrebada e isquida

O meu amor...!
Este tachei un verso
mottándolo e descañando
Ancorista que leve
Todo iso m'o conta as horas
Eu vou sumerso.
Eu vou sumerso.

O meu amor...!
A vida
sin saber-o Eia
xa vai amándome e agraciándome
Eu case a comparto
Todo iso m'o conta as horas
Alá vai unha estrela.

O meu amor...!
A vida metódica
calabazante
dúndose n-o ceo

FOULAS

II. FOULAS

Non l'ère de l'ère de nos jours
général à l'ère de nos jours

Sur les bords de nos jours
sur les bords de nos jours

Sur les bords de nos jours
sur les bords de nos jours

Où l'on a vu nos jours
sur les bords de nos jours

Sur les bords de nos jours
sur les bords de nos jours

Sur les bords de nos jours
sur les bords de nos jours

A foste vama și a grana pământului
și apă în vântul și în cerul și în pământ.

O mare vânturi
Dincolo de apă
A Vite în via chiar în cea de apă
și în pământ

Buhi în câmpuri și în pășuni
Nu rîu și apă
în câmpuri și în pășuni și în apă

și în apă

II. TOULAS

FOULAS

OS OLLOS mendigos de miragres
botáron-se a fender foulas

N-o árbore outonal d'as velas
aniñóu o vento paxaros antípodas

Sartego d'os ronseles
enterrador d'as nosas arelas

Rede mesta d'os lances
escolmadora d'escamallos

O fol d'a nordestada
brincóu á corda c'os nosos bances

Pero a foula
limiar d'o ronsel
templóu a nosa proa sensitiva

Por iso traguemos de volta
cheo de foulas o panel.

4
E O U L A S

OS ELLOS mentiros de mugges
patronas e fendas lulas

Meo rãpore notocal d'as velas
antão e vamo parares antipodas

Sarago dos romelos
antipodas d'as nozes anelas

Rede meate d'os limes
escorrelados d'escorrelas

O bel d'a noverstada
bifone e corra e'as nozes panes

Puro a lousa
limiar d'o coneil
tempão e noze para scativia

Por los fragmentos de vorta
clon de fousa e poud

O POEMA NOITURNO DA CHOIVA

A CHOIVA entrou n-a noite
 fechou por dentro a porta
 e púxo-se a escribir o seu Poema
 Mentras cala e cavila
 n-un fuxitivo curruncho d'a pizarra
 sete estrelas propoñen un teorema.
 Apagou todo radiograma
 d'a cosmopolita Rosa d'os Ventos
 C'un ronsel n-o silencio
 deseñou os acordes d'un caligrama.
 Fai leit-motiv ise cansanzo
 —ista choiva d'aldea—
 de perdel-o camiño
   pol-as corredoiras
 de s'atopar soia en cada relanzo.
 Aquel verso:
 «Decote Sempre e máis Dispóis»
 non tiña consoante
 n-a súa táboa de rimas
 e foi rimando así:
 «Decote Sempre e máis Dispóis»
 (Plaxiou a choiva tamén
 o inmorrente intermezzo d'o can
 n-un curruncho d'o Poema
 n-un verso tácito
   alén)

A y-alba tísica convalecente
erguéu a testa murcha
cansa xa de tanto morrer
Saéu o vento d'antre os pinares
e en outa voz

(a voz aviolonchelada)

comenzóu a ler
emocionado a ler...

Dispóis
as follas d'o Poema revoando
fóronse afogando

por lagoas e lameiras

E volvéu a chover

a chover

a chover...

MARIÑEIRO D'A RÍA

FOLLEOU n-os vieiros d'o mar
 insospeitados atlas d'estrelas
 e a partitura d'as maregadas
 que a eslora quer desacomparar.

Atracóu outras noites
 ás constelacións artificiaes
 d'as cidades varadas

dibuxadoras d'a sorriso
 d'os oitavos pecados capitaes.

N-o seu lírico album d'a Ría
 rubran antípodas decoracións
 o seu remo soneante

ás vegadas
 sofre un enxerto de nordecía.
 Trouxo de cada meridián

uns ouvidos políglotas
 un novo retrado d'o spleen
 e un taravico tatuado n-a man.

N-as tardes deitadas ó sol
 o cachimbo saudoso
 ven a follear o xornadario
 interliñado n-as follas d'o rol.

O serán

vai-nos zugando o sangue

Hai un ronsel que nos chama

S.O.S.

A cruz d'os afogados

n-o con
 ergue o seu crucificado radiograma

A...
 ...
 ...
 ...

MARTELL
 ...

FOLLEON
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

RIMA DE NOITE E DE CIDADE ANTIGA

O SILENZO d'as pedras
entrebadas e podres

Hai uns pasos que pasan
pra que na noite pesen

Pol-a gracia de Deus
tí e máis Eu non somos dous

E d'o reloxe baixa
un caviloso beixo
(o reloxe d'a torre
que a noite desenterra)
unxindo
dondo
pedras
entrebadas
tristes
podres.

RIMA DE NOTTE E DE CIDADÈ ANTIGA

O SILENZIO d'os pedras
entuchadas e podras

Hai uns pasos que pasan
pés que na noite pasan

Pois graças de Deus
li e nós Em nos somos duns

E d'o relaxe das
un cavalo das
(o relaxe d'a torte
que a noite descestra)

maíndo
honda
podras
entuchadas
listas
podras

NO CORRE E L E X Í A A L I A

AS FOLLAS esgazadas
pra non seren xa máis lídas
teñen acenos náufragos
dende o índice sartego
d'as hestorias interrompidas.

Segredos poemas
que escribín ó reverso d'as horas
Elas coleccionáron-os
n-o fuxitivo d'os seus esquemas

Amor
Levo n-as mans o escultor
d'as estatuas n-o vento
O reloxe d'as horas suicidas
O libro d'as lembranzas esquencidas.

E ando a desenterrar
un ronsel
pol-o mar.

3
ALEXIA

AS FOLLAS capaxidas
que non se en xa máis belas
reflexo se nos miradas
dentro a índex surtido
d'as historias interconexas.

Segredos poetas
que escribis ó tempo d'as horas
Eles coleccionaron os
no hábito d'os seus espumas

Agor
Lavo nos mans o escultor
d'as estapas n-o vento
O tempo d'as horas sueltas
O libro d'as lembranzas capaxidas.

E ando a desmentar
un furoel
pelo mar.

NO CORRO D'AS VELLAS A LÚA

N-O CORRO d'as vellas a Lúa
 era unha bufarda que viña
 quen sabe de onde...!

O prego d'os cans oubeando
 era unha noite que camiña
 quen sabe por onde...!

Alalá d'a meia noite!
 non habrá quen che cante
 nin quen ch'escoite...

NO CORRO D'AS VELLAS A LÓA

NO CORRO D'AS VELLAS A LÓA
em unha balada que vós
quen sabe de onde...

O prego d'os cans oubendo
em unha noite que camina
quen sabe por onde...

Aínda d'a mala noite!
non habereis quen che cante
nin quen che coite...

CANCIÓNS DE NENOS

XA NON sei cantar cancións de nenos
 —Cantan os nenos n-a eira
 os seus poemas pequenos—

Vicente d'o dente...

Miñoto calzudo...

Manolo carolo...

Os meus vellos vinte anos
 veñen de volta de ningures
 queren dormir outra volta n-o colo.
 Xa non sei cantar cancións de nenos
 E n-os sete versos d'o poema
 atopéi-me sete corazóns de menos.
 Eu fun crismando os poemas meus
 c'o retorno d'as vosas cancións
 —Porque as horas xa nunca se destecen—
 Retornade
     meus perdidos corazóns!
 —Porque as cancións d'os nenos
 nunca envellecen—

CANCIÓN DE NIÑOS

JA NUN se canta canción de niños
—Cantan e niños os rús—
os seus poemas prapros—

Vivens d'os deute
Mito calado
Mito calado

Os seus vello vinte anos
vellen de vello de nigras
paren d'os vello vello d'os rús
Ja non se canta canción de niños
E os seus vello d'os poemas
atónce se canta canción de niños
Eu fan cantando os poemas seus
e o tempo d'os seus cancións
—Porque os niños os niños se despoñen—
Retornado
seus perdidos corxóns
—Porque os niños d'os niños
máis cantando—

III. DE CATRO A CATRO

III. DE CATRO A CATRO

INTENCIÓNS

ENCHEREMOL-AS velas
 c'a luz náfraga d'a madrugada
 Pendurando en dous puntos cardinaes
 a randeeira esguía
 d'o pailebote branco

C'as súas mans loiras
 acenan mil adeuses as estrelas

Inventaremos frustradas descubertas
 a barlovento d'os horizontes
 pra acelerar os abolidos corazóns
 d'os nosos veleiros defraudados

Haluaremos pol-o chicote
 d'un meridián innumerado
 N-a illa anónima
 de cada singladura
 esculcaremos o remorso d'a cidade
 Ela noitámbula desfollará
 como unha margarida prostibularia
 a Rosa d'os Ventos d'o noso corazón

Encadearmos adeuses d'escuma
 pra total-as prayas perdidas
 Xuntaremos cuadernos en branco
 d'a novela errante d'o vento

Pescaremos n-a rede d'os atlas
ronseles de Simbad

E cazaremol-a vela
sobre o torso rebelde d'as tormentas
pra trincar a escota d'unha ilusión

OS COBADOS N-O BARANDAL

ATOPAMOS esta madrugada
 n-a gayola d'o Mar
 unha illa perdida (1)

Armaremos de novo a gayola
 Vai sair o Sol
 improvisado e desourentado

Xa temos tantas estrelas
 e tantas luas sumisas
 que non caben n-o barco nin na noite

Xuntaremos paxaros sin xeografía
 pra xogar c'as distancias
 d'as súas áas amplexadoras

E os adeuses d'as nubes
 mudos e irremediabes

E armaremos unha rede de ronseles
 pra recobrar as saudades
 c'o seu viaxe feito
 pol-os oucéanos d'o noso corazón.

---

(1) O mar adentro é unha illa d'auga
 rodeada de ceo por todas partes.

... e a vida é
... de...

... e a vida é
... de...

2

OS GONADOS N.º BARANDA.

ATOPAMOS este madriçã
na gavala d'o Alca
sua lã perida (?)

Amarramos de novo a gavala
Vã com o Sol
impertinente e descomulgado

Na terra tanta estalã
e tanta luz sempre
que non capta n-o fundo da noite

Numarinos paratos sin teogralã
que xogar e as distancias
d'as suas ras amplexadoras

E os abuzes d'as nubes
modos e tremedades

E arrastamos nãis velã de tonzeis
pra receber as sandalãs
d'o seu vizeo leite
pol-as oucãnas d'o novo caraxã

(1) O meu intento é nãis lã d'ouça
regalã de coo por toda parte.

S Ó S

FOMOS ficando sós
o Mar o barco e mais nós

Roubaron-nos o Sol
O paquebote esmaltado
que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco

Roubaron-nos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pol-a corda floxa d'o horizonte

Este oucéano desatracóu d'as costas
e os ventos d'a Roseta
ourentaron-se ao esquenzo

As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas d'o reloxe

Pero tamén sabemos a maniobra
d'os navíos que fondean
a sotavento d'unha singladura

N-o cuadrante estantío d'as estrelas
ficou parada esta hora:

O cadavre d'o Mar
fixo d'o barco un cadaleito

Fume de pipa   Saudade
Noite   Silenzo   Frio
E ficamos nós sós
Sin o Mar e sin barco
nós.

S O S

FOMOS ficando sós
o Mar e barco e mar sós

Randamos o Sól
O pequeno estandarte
que coiza con lías de fumo
d'ales cabos sin maros

Randamos o vento
Aquel vento que se vadea
por a corda liza d'a horizonta

Fais o vento d'estado d'as costas
e os ventos d'a Noite
d'estados no espanto
As noas soadas
votan de tan lonxe
como as horas d'o reloxo
Pero tanta sabura a mandibla
d'os navos que fondean
e soamento d'anda singhura

N-o cadente estante d'as estrais
fais parala esta hora:
O cabalo d'o Mar
fai d'o barco un cadente

...AO AFOGADO

XA CHE levaran os ollos
relingadores de lonxanías
e pescadores de profundidades

Xa che levaran a voz
asolagada n-a furna xiróvaga
por onde escoan as tempestades

Xa che levaran os azos
enmallados n-a rede sonora
d'os cordaxes ereutos

O vento aínda escovaba
c'as poutas d'escuma
n-a xerfa
mais cadaleitos

Ibas xuntando soedades
Por un burato d'o Mar
chopaches un día a buscar-te

A noiva goleta
enloitada de branco
que cose roitas esquencidas
acena n-o vento as suas velas
como ese pano d'as despedidas

Alguns dos seus trabalhos
são conhecidos e outros
são menos conhecidos
e outros ainda são
desconhecidos.

...AO ALEGADO

XA CHE levam os olhos
relinchando de longanias
e pescadores de profundidades

XA che levam a voz
escolhida n-a lura xirvaga
por onde escora as tempestades

XA che levam os axos
cunhados n-a rede sonora
dos coraxes cunhos

O vento ainda escolhe
c'as poutas d'escuma
n-a xuta
mas cadaltes

lhas xuntando sochadas
por un punto d'o mar
chopadas nu dia a bucares

A noiva goleta
escolhada de branco
que cose folias espumadas
acena n-o vento as suas velas
como cas pane d'as despedidas

RECALADA

ATOPAREMOS n-o peirán
as follas evadidas
d'o almanaque d'os nosos soños

As novas ruas de sempre
eishibirán o escaparate
d'as mesmas noivas inéditas

Fumaremos n-as pipas despeitivas
total-as transeuntes
hostilidades mudas

O vaso desbicado n-outro porto
remataremol-o eiquí n-o mesmo bar
cabo do mariñeiro desconecido
que nos repite a mesma
ubicua sorriso loira

N-os burdeles xa saben
que a nosa moeda
ten o anverso de ouro
e o reverso sentimental

Os ecos imprevistos
d'o noso cantar sonámbulo
apagarán os focos d'a madrugada

Mañán despertaremos
n-a ausencia d'esta xornada
Esquivou-se unha folla
d'o diario efusivo

Eramol-os espeutadores
n-a prestidixitación
d'unha hora artificial.

RECALADA

ATOPÁRMONOS n-a praia
as follas vacías
d'o almanaque d'os novos séculos

As novas tras de sempre
escribíran a escapante
d'as mesmas novas medias

Formosmos n-as páxas despetivas
todas as transentes
postilidades mudas

O vaso desbocado n'outro porto
remanesce o cinguí n-o mesmo bar
cabo do mastelero desconhecido
que nos repite a mesma
obscuro surtida lota

Nos burdeles sa saben
que a nosa mancha
en a saivosa de ouro
é o mesmo sentimental

Os ecos impetivos
d'o novo cantar conchabado
esparitan os locos d'a madrugada

NAVY BAR

ESTE bar ten balances
e tamén está listo
pra se facer á vela

Encheron-nos o vaso
con toda a auga d'o Mar
pra compor un cock-tail de horizontes

Pendurados d'as horas
atlas xeográfico d'esperantos
están sin tradución
E tateyan as pipas
c'o ademán políglota d'as bandeiras

Ese cantar improvisado
é o mesmo
que xa se improvisou n-algures

Quen chegou avisando-nos
d'esa cita nocturna que temos
c'o vento ao N.E.
n-a encrucillada d'as estrelas apagadas?

Eiquí bebe de incónito
o Mariñeiro Desconecido
—sin xeografía nin literatura—

A noite dos naufraxios
c'o seu brazo salvavidas
aferrará con nosco unha vela de chubascos

O vaso derradeiro
estaba cheo de despedidas

Pol-as ruas dispersas
ibamo-nos fechando
cada un dentro da súa alta-mar

N-o repouso d'algún vaso
total-as noites naufraga o Bar.

ESTE bar ten balance
e tamén está listo
para se levar á vela

Enchamónnos o vaso
con toda a auga d'o mar
para comper un cocktail de horizontes

Pendurados d'as horas
atacamos xogando d'esperanzas
están sin trabazón
E atexun as pipas
c'o ademan poliglotas d'as bandexas

Estas canzas improvisadas
é o mesmo
que xa se improvisou n'algures

Queis chegan avistándose
d'ese cun noiturno que tenos
r'o vento ao N.E.
nas encrucilhadas d'as estrelas apagadas?

Elipso de incógnito
o marítimo desconocido
—sin xoguetas sin historias—

LIED ONHE WORTE

ABOYA un esbarar de marusías
 tentando os ceos sin atopar a Lua
 Pero a Lua esta noite
 desertou d'os almanaques
 Murcha antre duas follas
 —violedas pensamentos—
 d'o manual póstumo
 —outono madrigaes—
 que versifiquei eu

Mansas vagas unánimes
 reorgaizan-se detrás d'o vento
 Cando pase a rafega derredeira
 dirá-nos adeus
 c'o pano branco d'o gaf-tope
 Alude a un fracaso
 de follas amarelas
 e renova-se a sorriso d'os mastros
 sempre c'as ponlas novas e xoviaes

Noiva miña
                   vestida de lua
 que romantizas
                   ¡tan cursi!
                                   pol-o xardín

Sentei-me a proa
 fumando a miña pipa
 Pero outra noite pensarei en tí.

...
...
...
...
...

...
...

...
...
...

LIBRO UNO. WORDS

ABOYA un còixer de marines
quando os seus sin abugar a l'ua
Peto a l'ua esta noia
dentro d'os abanques
Marcha entre duas folias
—violas pensamentos—
d'o manual pòximo
—outros maldades—
que vendiui eu

Mansas vogas unaires
teogizant-se deiza d'o vento
Cando pass a calga de rebreza
diznos aiua
o' pane branco d'o gut-rope
Aluda a un frasco
de folias amarelas
e renova-se a sortis d'os marins
tempo c'as pontas roxas e roxinas

Mova miza
vestida de l'ua
que romaniza
[an cural]
pò-o xardin

gentians a pros
fumando a miza pipa
Peto outa noia pensat en li.

S. O. S.

TODOS presentíamos que a noite
preparaba algún sofisma

E o faro estraviado

daba o S-O-S

n-o morse

—clave Orión—

d'as estrelas

Eses brazos abertos d'a vela

son os mesmos d'o vento

que se despreguizou

N-a man d'o Mar esquencidizo

os loceiros peteiran a bicada

A estrela d'os cabarets

c'un cigarro n-os beizos

pide lume aos catro puntos cardinaes

Pol-a Galaxia chea de seixos

un astro vello vai c'o seu farol

Que dan os almanaques

pra esta meia-noite?

Pero aínda non sabemos

de que banda vai chegar a meia-noite

E o faro estraviado

vai esgotar o seu stock de S-O-S.

TODOS presentamos que a nobis
 propiada signi volens
 E o lato estavado
 lapa o 2.02
 no more
 —que lapa—
 h'as estelas

Estas puzas apotas d'a vels
 son os mantes d'o vanto
 que se despregavan
 Na man d'o Mar capitanado
 os boques puzen a lapa
 A estela d'os capitanes
 e un signu p'os boques
 p'as lapa son castro puzes cordinas
 Pola Galaxia ches de seors
 un castro vello vai c'o sel lual

Que dia os gitanos
 por esta terra nois
 . Pero ainda non sabemos
 de que banda vai chegar a ressonada
 E o lato estavado
 vai espalar o seu stoch de 2.02

AO REVERSO D'A NOITE

LOCEIROS degolados
desangran-se de ouro n-o Mar

De par de nós
a Lua
fai ronseles infecundos

Mentras sonea a mareta
vai folleando n-o libro d'as velas

Irredientos velamios eshaustos
resiñados a pendurar d'a cruz

Estrelas inconscentes
mecanizan o ouseso tic-tac

A auga toda d'os oucéanos
ensumeu-se n-unha bágoa

E o pano branco d'o novo día
enxugará os ollos d'o ceo.

AO REVERSO D'A NOITE

LOCUTORS deploras
desamparase de outo n-o mar

De par de nos
a lua
las poucas infancias

Mentras sono a morte
vai folhando no libro d'as letras

Irresistible vontade capotada
resistida a pendurar d'a cruz

Enelas incomentes
mactizam o outeiro do-out

A noite toda d'os outeiros
cavouca-se d'outa pagem

E o pau branco d'o novo dia
enxerga os olhos d'o luar

10

A D E U S

ANTRE a calima

traspondo o meu ollar

esquivou-se o velamio

Deixou-nos a badía

chea d'a súa ausencia

e a mañán sin perspeitiva

Agora en terra

arredado de min mesmo

por un oucéano de singladuras

o vento d'a Ría

vai virando a folla de cada emoción

—O Sol indiferente

Sirena augardentosa d'os vapores

Un retrayo de fume

n-o rompeolas d'a paisaxe

Os engranaxes d'a grua

esmoen a mañán morna—

Debaixo d'os meus pasos

xurde o ronsel d'a Vila natal

Ela c'os brazos cheos de sono

teima salvar-me d'un naufraxio antigo

E os meus ouvidos incautos

queren dormir n-o colo
d'as cantigas vellas
Eu cacheaba todol-os segredos
d'as miñas mans valdeiras
por que algo foi que se me perdeu n-o Mar

...alguén que chora dentro de min
por aquel outro eu
que se vai n-o veleiro
pra sempre
coma un morto
c'o peso eterno de todol-os adeuses.

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

JULI nos nos similes
 manceiras vivimo
 Eito que dei
 Felix manceiras
 a manceira
 a voz d'os carreiros
 vai andando:
 El boi
 Algo d'os estradas
 o manceira
 um algo de nos perto nos bois
 Algo d'os palheiros
 ganhar os bois
 Sempre e mais dispois

II

ROMARE! Santa Romare
 d'os manceiras
 Nos manceiras um de
 os manceiras
 a manceira
 que nos são d'os Santa
 são d'os Santa Romare

1870
1871
1872
1873
1874

1875
1876
1877

1878
1879
1880

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

1

LIMIAR

I

...QUE non nos abandoa
namentras vivimos
Pero que doi.
Pol-a corredeira
a tombos
a voz d'o carreteiro
vai soneando:
Ei boi...!
Algo d'as estrelas
ó escintilear
ten algo de seu posto n-os bois.
Algo d'as palabras
grábase n-o vento.
Sempre e máis dispóis.

II

ROMAXE! Santa Romaxe
d'os miragres pagáns

Nós chegamos un día
en pelerinaxe
a unha romaría
que non será d'o Santo
será d'a Santa Romaxe.

LIMAR

I

...QUE non nos abandona
tantumvis vivimus
Pato que dol.
Pato corstetio
a tombo
a vox d'o carstetio
vel roncando
Ei dol...
Algo d'ns estretas
d' exaltation
ten sign de seu panto n-oz dols.
Algo d'ns pabans
estretas n-o vanto
Sempre e mais d'pols.

II

ROMANZI Santa Romana
d'ns miragos pagans
Nos cheganos on dia
en pabans
a nosa roncans
que non s'ont d'o Santo
s'ont d'a Santa Romana.

2

I

- f) **CHOVE N-A CIDADE**
Chove de noite n-a Cidade
Chove de noite n-a Cidade vella

N-a Cidade vella torta e sombrisa
chove unha donda
cadea d'eternidade.

Pra que os canos choren
por Sempre e máis Dispóis
chove n-a Cidade.

II

- CHOVE N-A ALDEA**
Chove ó serán n-a Aldea
Chove ó serán n-a Aldea vella

N-a Alea vella doida e esquencida
chove unha donda
eterna cadea.

Pra que as ponlas d'os árbores choren
por Sempre e máis Dispóis
chove n-a Aldea.

3

I

II CHOVE N-A CIDADE

Chove de noite n-a Cidade

Chove de noite n-a Cidade vella

N-a Cidade vella torto e sombria

chove tutta d'outra

casca d'acumbado.

Prá que os canos chozem

por sempre e mais Diabos

chove n-a Cidade

II

CHOVE N-A ALDEA

Chove ó scain n-a Aldea

Chove ó scain n-a Aldea vella

N-a Aldea vella doída e escurada

chove tutta d'outra

casca d'outra.

Prá que as pontas d'os riberes chozem

por sempre e mais Diabos

chove n-a Aldea.

VILADOMAR

V. VILADOMAR

Mallorca redondada e lírica
Vento frígil d'as cais
Sol lúcid d'a artel ispidu

Lungs vela n'a choita
d'un pesu n'a vlla vela
d'una singlatura infina

Borrasas d'a molla
ende busca a Nordeste
entre vela que rilar

Desolzet os restipos
a chinnada d'os derrotatius
A barlovento d'os baripotes
acum a os vici baidragos

Pero sés as embarcatus n'as cais
e ma parader nites brancas
crucinas ne adus con baidas estipos
Nos bates arboratipos
a hora des derrotatius

В. ВЛАДОВА

1

VILADOMAR

VILA vella d'o Mar
edificada n-a nosa emoción

Mañáns redondas e limpas
Vento fráxil d'os cais
Sol levián d'o areal ispido

Longa vela d'a choiva
c'un xesto n-a vila toda
d'unha singladura infinda

Boca-ruas d'a noite
onde busca o Nordeste
outra vela que rifar

Devolven os retrayos
a chamada d'os derroteiros
A barlovento d'os horizontes
acenan os ceos náufragos

Pero nós xa embarcamos n-un cantar
e nas pausadas noites brancas
cruzamos un adeus con tódal-as estrelas
N-os beizos acobardóu-se-nos
a hora das despedidas

Largóu a Ría cotián o seu relanzo
pra enmallar ao serán
o lance sumiso de dornas e gavotas
E tamén un poema
que será o estremadán

VILADOMAR

VILA Vella do Mar
abillada a nos emoción

Mañans recordas e longos
Vamp' fozal d'os cas
Sol fozan d'o azul rápido

Larga vela d'a choiva
c'um xesto n'a vlla foiz
d'ũa singeladais infanz

Bocoras d'a noite
onde puzo o fozante
outro vela por elar

Davon os ruzos
a chameis d'os d'ozos
A fozante d'os fozantes
roman os oval n'uzos

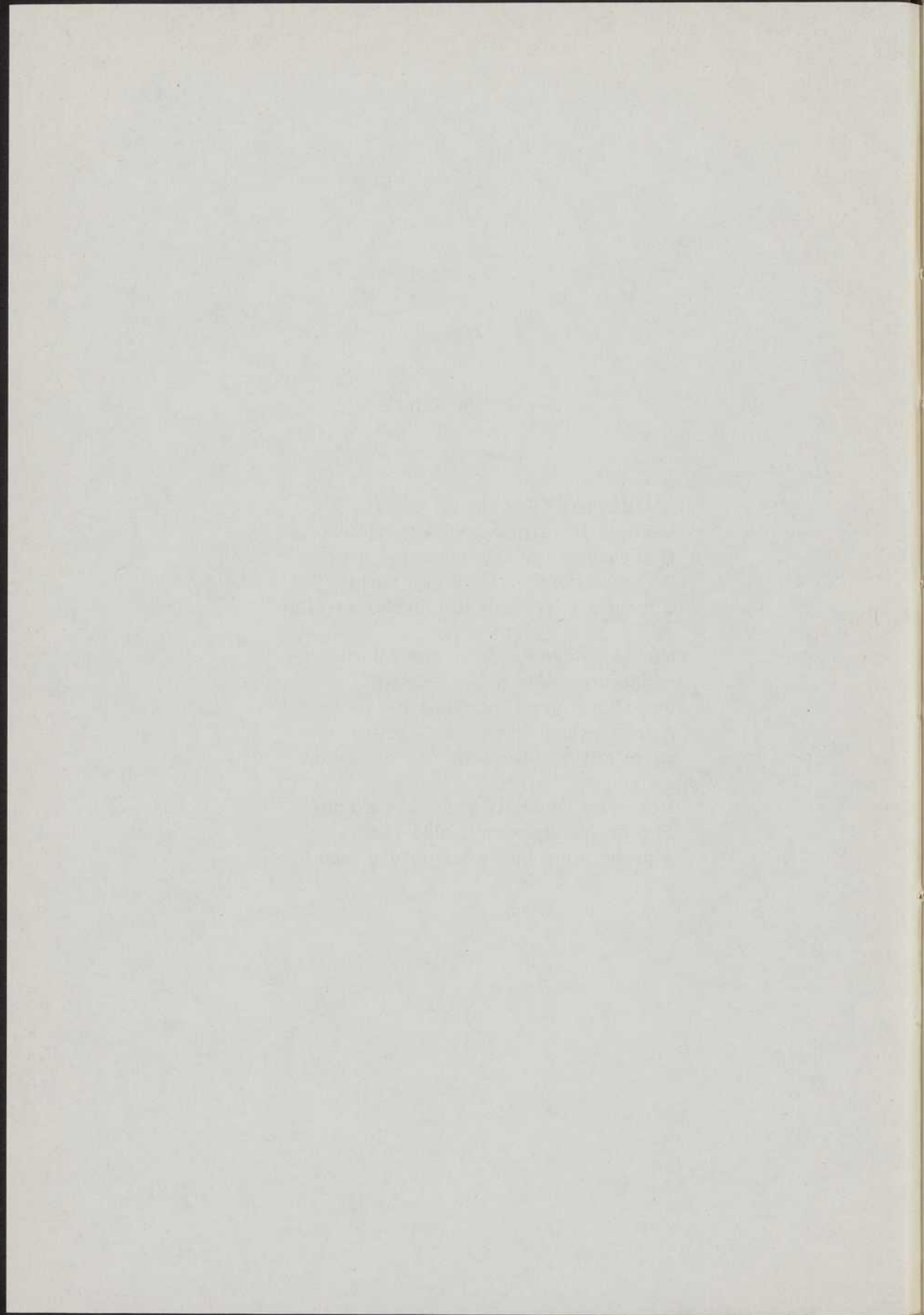
P'os n'os a estanzanos n'os cantar
e nos puzadas n'os puzas
romanos n'os adans con fozadas estanzas
N'os fozos acobardanos
a foz das d'ozadas

CANTAR D'A NOITE

A MEIA-NOITE anda de ruada
Dende a fenestra escoitan as estrelas
O silencio vai só c'as mans n-o peto
Despreguizóu-se o farol que dormía
e estirou o pescozo pra mellor escoitar

Nin hai ninguén? As mozas d'a riveira
bandexaron c'os peixes esa voz
que aboya agora ingrávida n-o ar
A trinta singladuras mar adentro
eu xa ouvín outra noite esa voz cantar

Hoxe non cantas tí que canta a noite
E romperá a chorar n-alba xiada
a probe noite que n-hai quen a escoite.

INDELEBEL

TAMÉN esta hora
chegóu a mirar-se n-o espello d'o Mar
Por eso eu estou vendo
—aínda era neno...—
a miña fasquía verde e salgada
arrancada pol-o vento d'os naufraxios

Son ollos que pintan
un novo paisaxe
e os ouvidos que inventan
unha nova voz

Eu sempre equidistante
de tantas vidas que levo agardando
que o Mar me devolva
algo que rebule n-as miñas veas

Por eso o meu corazón
coma un paxaro n-a man
latexa o mesmo pulso
baixo a pauta que o retrayo
reitera n-a mallante

INDEX

TAMEN estabon
 ligens a mures no espello d'o Mar
 for con su estro vengo
 —canta en duno—
 a mola fangos veyo a xelgelo
 murende por o vento d'os murens

Son viles que piman
 un boys paizos
 e os veydos que laventan
 uniu novs vos

In sempre equidistantes
 de murens viles que levo agurando
 nos a litar me devoye
 sign que tardo a os murens vos

For con o meu coracon
 como un peizo de man
 lates a murens paizos
 paiz a parte que o murens
 eston nos murens

XUICIO FINAL

SON as seis d'o serán
n-o reloxe tardío d'o Outono
O torgo d'a buguina
—tomóu d'as nubes esa opacidade
e o centro d'as cousas
asúme-se ao redor—
vai chamando á presenza
—escolma da saudades
remorsos pesadelos—
os cadavres sin rumbo
d'os mariñeiros afogados
E alá n-o Mar sin fin
eu estou axionllado tamén.

4

XIICIO FINAL

NOV as seis d'o setin
no rabez ludo d'o Otonon
O ludo d'a baguna
—tonon d'as rubez as apacibade
e o cinto d'as couzas
—seme as rubez—
en chamando a presensa
—escrita de rubez
—transer presensa—
as rubez sin rubez
d'as rubez rubez
E as n-o sin sin
en este extollado ludo

CHAMADA

O VENTO que arrevoa os meus cabelos
Alá vai un pensamento
que alguén

—o vento?

nos ven a levar

O traxe de sombras que nos fai a noite
—Qués vir con nosco ao mar?

Hai melfas

—Cándo foi melfa o meu corazón?

Esta alba d'o Mar
que atafega os naufraxos

Hai melfas

O noso corazón

—este Marconi—

a escoitar.

CHAMADA

O VENTO que bate nos teus cabelos
Alé vai no pensamento
que agita

—o vento?

nos ven a levar

O traze de sempre que nos faz a noite
—Quez vir con nosco ao mar?

Has mallas

—Cando foi malla o meu coração?

Esta alba é o Mar

que bate nos naufraxos

Has mallas

O noso corazón

—este coração—

a escollar

ELIXIA AO CAPITAN ROALD AMUNDSEN
QUE SE PERDEN NO POLO NORTE

VI. POEMAS SOLTOS

Walt Whitman

Ninguém pôde atapar entre a neve
as belas azules
que se lhe perdiam ao alento
E as barandadas
desconhecidas a sociedade
No mundo
da derredora calpa de vento
foam e da espuma
e o sol apagado
Ninguém vos poderá distinguir a
sin ruer sobre os pés d'a neve
como um jacto mudo
Oh Capitão! Meu capitão!

VI. POEMAS SOLTOS

ELEITA AO CAPITAN ROALD AMUNDSEN
QUE SE PERDEU NO POLO NORTE

Oh capitão, My captain!
Walt Whitman

Ninguém pôde ir por entre a neve
sem deixar marcas
que se lhe perdura no silício
E as lembranças
cedem
descobrimos a verdade
No mundo
d'a natureza sempre de novo
lois e leis espumas
e o Sol apagado
Ninguém vos poderá destruir se
vós não mordeis nos pés d'a neve
como um pássaro novo
Oh Capitão! Meu capitão!

MIRAGRE

DESPEDIDA sin verbas
 Despedidas sin verbas
 onde os cais fican asolagados
     Adeus mudo que n-o ar
 prolonga o fume d'os vapores
 Xa chego a non ouvir
 o socabado torgo d'un barco
 de tan lonxe que os ollos
 se me foron a soñar

Cada cousa perdeu o seu presente
 pra ser só ese algo
 que ten d'a miña volta
 Por eso dentro d'esta despedida
 eu poño un beixo n-o mañán e n-os teus ollos.

MIRAGE

DESPEDIDA sin verbas
Despedida sin verbas
onde os cois lian mesgajos
Ademais mudo que non se
prolonga o lume d'os vapores
Xa chega a non ouvir
o tocado longo d'un barco
de tan luzes que os ollos
se me faren a soñar

Cada cousa perdou a súa presenza
que sei ad'ese algo
que ten d'a miña volta
Por eso diante d'esta despedida
en pozo un beiro e o mundo e des'os ollos.

INDICE

Páxina

LIMIAR	7
ESCOLMA	15

I. CON ANACOS D'O MEU INTERIOR

1. CON ANACOS D'O MEU INTERIOR	19
2. DEIXA CHEGAL-O SON	21
3. FATALISMO	23
4. NON PODE SER	25
5. O VENTO	27
6. LIRIDADE INCONCRETA	29
7. A VIDA	31

II. FOULAS

1. FOULAS	35
2. O POEMA NOITURNO DA CHOIVA	37
3. MARIÑEIRO D'A RÍA	39
4. RIMA DE NOITE E DE CIDADE ANTIGA	41
5. ELEXÍA	43
6. NO CORRO D'AS VELLAS A LÚA	45
7. CANCIÓNS DE NENOS	47

III. DE CATRO A CATRO

1. INTENCIÓNS	51
2. OS COBADOS N-O BARANDAL	53
3. SÓS	55
4. ...AO AFOGADO	57
5. RECALADA	59
6. NAVY BAR	61
7. LIED ONHE WORTE	63
8. S. O. S.	65
9. AO REVERSO D'A NOITE	67
10. ADEUS	69

IV. SEMPRE E MAIS DISPOIS

1. LIMIAR	73
2.	75

V. VILADOMAR

1. VILADOMAR	79
2. CANTAR D'A NOITE	81
3. INDELEBEL	83
4. XUICIO FINAL	85
5. CHAMADA	87

VI. POEMAS SOLTOS

1. ELEXÍA AO CAPITÁN ROALD AMUDSEN QUE SE PERDEU NO POLO NORTE	91
2. MIRAGRE	93

Esta publicación foi xenerosamente
axudada polo ilustre Concello de
Rianxo

CONTENTS

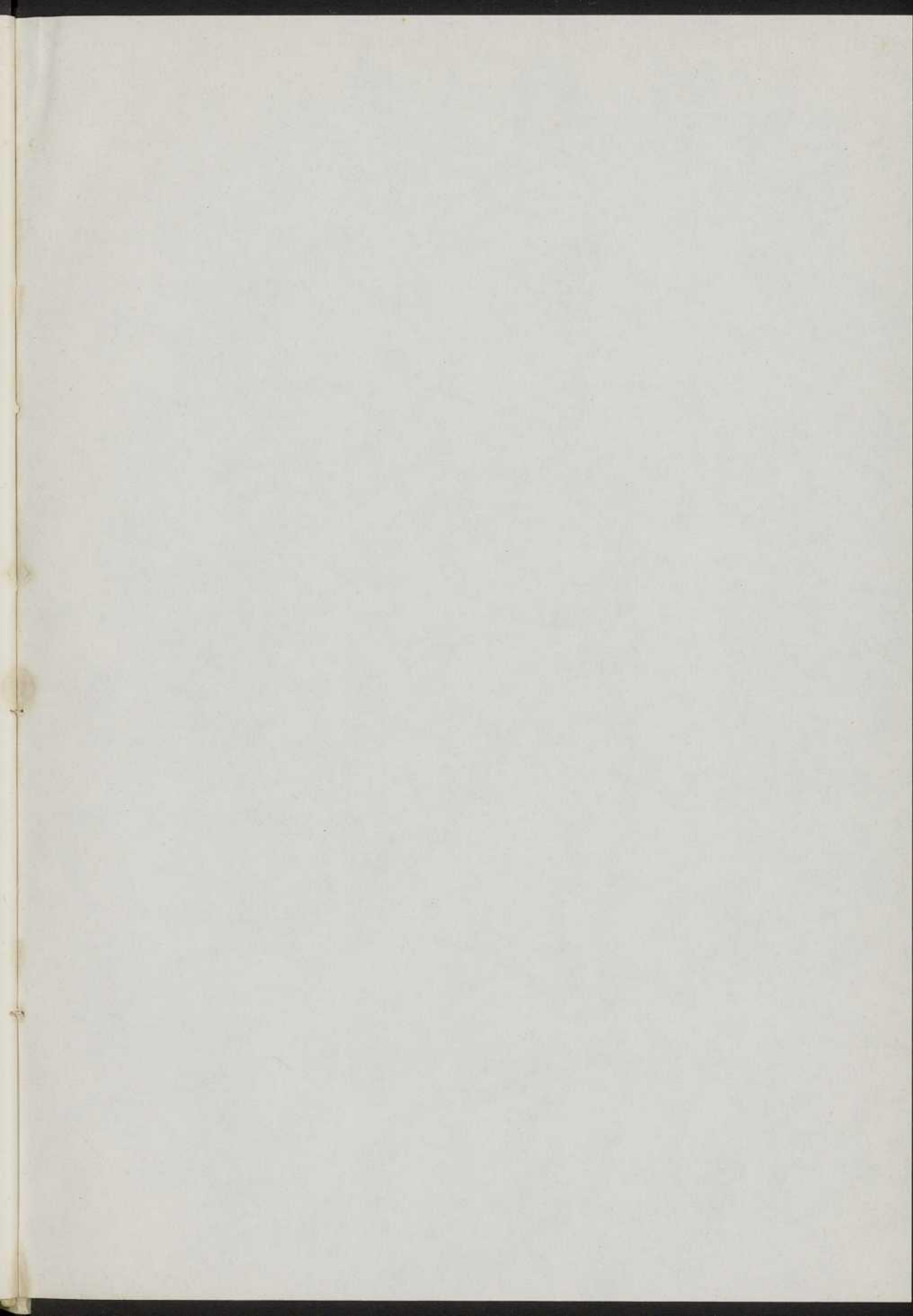
1	Introduction	1
2	Chapter I	15

PART II

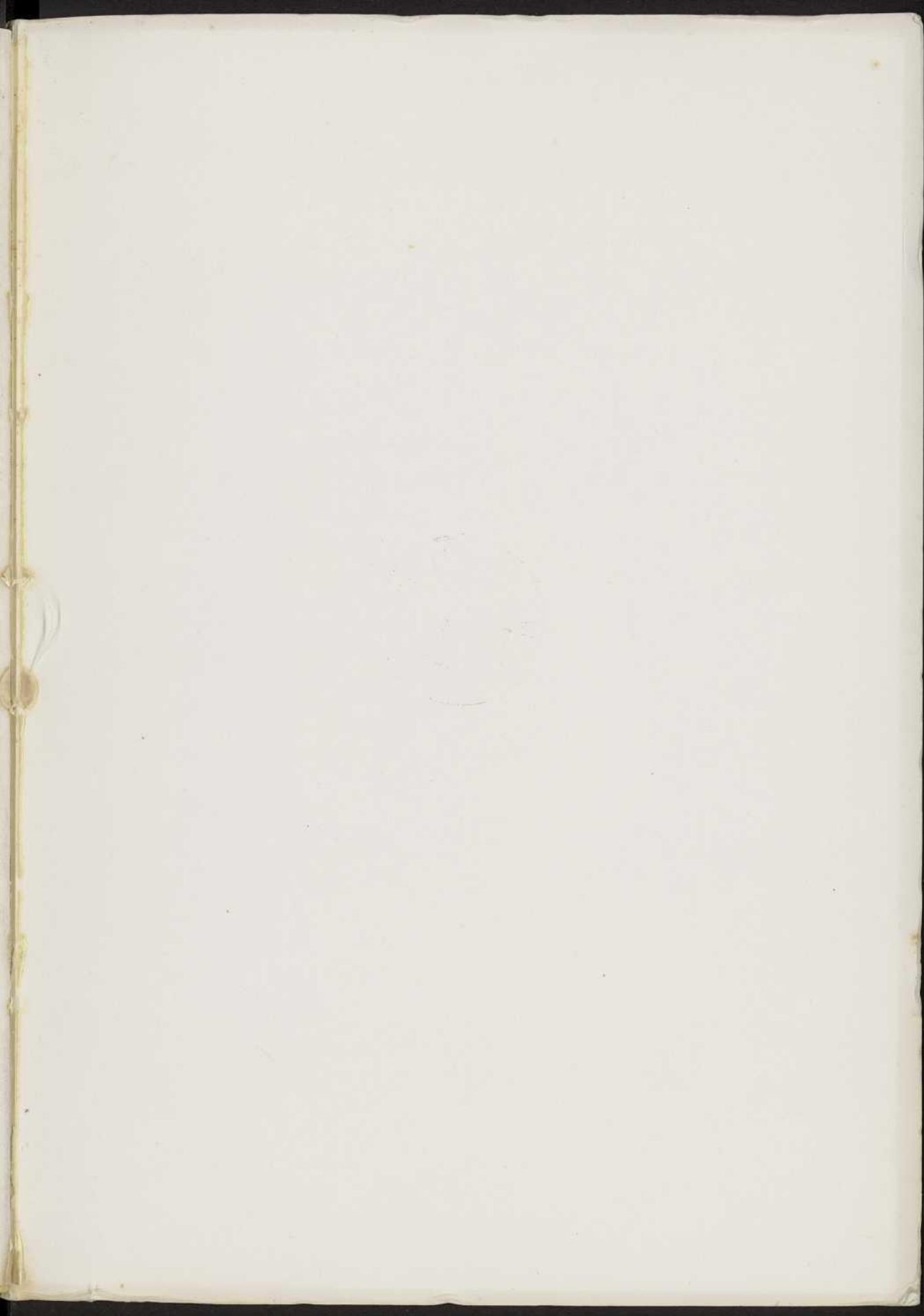
3	Chapter II	25
4	Chapter III	45
5	Chapter IV	65
6	Chapter V	85

PART III

7	Chapter VI	105
8	Chapter VII	125
9	Chapter VIII	145
10	Chapter IX	165
11	Chapter X	185

REAL

A

30

ACA
GALEG

CORL

1918

DIUO